

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину помісну Українську
православну церкву!

Часопис Волинської єпархії
Православної церкви України

№ 8 (213), серпень 2022 р.

Тривають перші візити митрополита Луцького і Волинського Михаїла на парафії, які возз'єдналися з Православною церквою України. На фото – у с. Звірів Луцького районного деканату. Про подію читайте на с. 4

2 серпня – пророка Іллі

Святого Ілля вважають одним із найбільших пророків Старого Заповіту. Православні християни прирівнюють його до Миколи Чудотворця. Адже Ілля також здійснював чудеса (закликав дощ, зводив із неба вогонь), пророкував.

Ілля був родом із Палестини, жив у IX столітті до Різдва Христового. За переказами, коли майбутній пророк народився, його батько побачив видіння, що достойні мужі вітали дитину, пеленали його вогнем і годували полум'ям. Своє життя Ілля присвятив служінню Богові, жив здебільшого в пустелі, постив та молився. За свою службу на славу Творця був живим узятий на небо у вогненній колісниці (місце зі Старого Завіту, котре описує це – 4 Ц., 2:11–12, – тлумачать і як художнє зображення, алегорично).

Ілля уособлює щедрість і родючість. Його молитви, згідно зі Святим Письмом, повертали людей до життя.

У наших широтах день Іллі слугує межею, коли літо починає переходити в осінь, а буяння змінюється спокоєм. Тож сезон купання у водоймах завершувався.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – 91241.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavivolyani.org.ua

— КАЛЕНДАР —

Неділя 11-та після П'ятдесятниці

Читання Євангелія цього дня зосереджує увагу вірян на відомій щоденній молитві. В ній ідеться про вибачення наших провин Господом, якщо й ми простимо тих, хто завинив перед нами.

Історія напрочуд проста й доступна для розуміння, глибокого і справедливого змісту: плати за добро добром не тільки тому, хто милосердний до тебе, а й узагалі своєму ближньому, маючи приклад із власного досвіду.

Цар простив своєму боржникові дуже велику суму – десять тисяч талантів (талант це найбільша стародавня грошова одиниця), а той на радощах почав вимагати у свого боржника... куди меншу позику – сто динаріїв, і то з погрозами і приниженням. Усе це бачили люди й переказали царю. Він знову покликав свого раба і суворомовив йому: «Весь той борг я простив тобі, бо ти ублажав мене. Чи не належало й тобі помилювати товариша твого, як і я помилював тебе?» І віддав цар того раба мучителям, доки не поверне все (Мф. 18: 23–35).

Під образом царя в цій притчі треба розуміти Творця, Який започатковує для подальшого примноження добро і милосердя. Проте той, хто мав би його продовжувати, зайняв протилежну позицію і наперекір волі правителя заперечує прояв доброти і розуміння.

Як бачимо, справедливий суд відбувся миттєво і показово. Чи завжди так буває в нашому суспільстві? Далєбі, що ні. Часто людина, порушуючи всі мислимі закони співжиття, добивається навіть значних статків, втрачаючи серед людей добре ім'я. Відбувається переоцінка цінностей із власної волі кривдника,

на небесах за мир. Зло має бути знищено. І тоді знову запанує мир над українським небом, а він настане після перемоги.

Із владикую за упокій убієнних молилися: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, миський декан протоієрей Михайло Онишук, намісник Замкової обителі архимандрит Святополк (Канюка), інше духовенство. Потому присутні поклали квіти до пам'ятних знаків.

Саме у ці дні 1941 р. на території тодішньої Луцької тюрми органи НКВС розстріляли в'язнів, аби не евакуювати їх углиб СРСР. Згідно з архівними документами, станом на 10 червня 1941 р. в тюрмі утримували 2754 в'язнів. В основному це активісти ОУН, інтелігенція. Після приходу німців деякі могили було розкопано й рідні могли опізнати розстріляних, однак частина лежала під землею. У знайденому через 76 років похованні ексгумовано 107 останків. Рештки виявили у п'ятиметровій ямі, на глибині двох метрів. За попередніми даними, загинуло – це люди віком до 30 років, у тому числі жінки.

У червні 2019-го розпочалися нові розкопки, які виявили численні людські рештки. Археологи й надалі працюють і виявляють останки.

У храмах єпархії відправили молебні за випускників

Із нагоди свята останнього дзвоника, випуску в загальноосвітніх навчальних закладах духовенство звершувало подячну молитву для випускників, їхніх батьків та вчителів.

Так, у луцькому соборі Святої Трійці 24 червня відбулося богослужіння, яке провів віцеканцлер єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний. Душпастир бажав їм мирного неба і поблагословив на подальше доросле життя.

Такі відправи проходили і в благочиннях. Зокрема, у чоловічому монастирі Успіння Пресвятої Богородиці с. Сокол Рожницького деканату, відслуживши Божественну літургію та молебень, архимандрит Яків (Мільян) звернувся до недавніх школярів: «Світ не завжди буде зда-

який іде супроти волі Того, Хто прощає йому його гріхи. Але ж у цій притчі однозначно сказано, що відбудеться суд і кара обов'язково наздожене безчесного раба. Така умова і міра одержання нами від Бога прощення гріхів заповідана Самим нашим Спасителем. Бо «якою мірою міряєте, такою відміряється й вам» (Мф. 7:2).

Ця притча дає нам відповідь на часте і важливе питання: як нам спастися? І в ній же отримуємо відповідь: прости ближньому

твоему все. Твоє спасіння – у твоїх руках, тобто прости – і тобі буде прощено. Як все це, здається, просто, а як це нам, виявляється, важко зробити. Хоч і читаємо в Молитві Господній: «прости... як і ми прощаєм...». І знаємо, що коли не будемо прощати людям провин їхніх, то й Отець наш не простить нам провин наших. Тільки добром потрібно відповідати на милість від ближнього і ні в якому разі не обмінюватися жорстокістю.

Сучасні воєнні реалії, коли проливається кров і втрачається життя невинних жертв, дуже гостро ставлять питання про милосердя до ближнього. Чи маємо простити супостата, воячину загарбницької країни, за невинно убієнних, за зруйновані оселі й випалені поля? Чи маємо простити й «мирних людей» із країни-окупанта, які підтримують війну проти нас? Митрополит Луцький і Волинський Михайл у проповідях зазначає: «Притча про боржника стосується наших особистих ворогів, а в руках справедливого Судді – уся повнота влади, аби покарати всякого винного».

Віталій КЛИМЧУК

ватися для вас добрим. Тому дехто із вас буде незадоволений... Ми можемо планувати своє життя, але краще це зробить Господь, як і Сам Він сказав: «Розум людини обдумує путь її, але кроки її наставляє Господь» (Прип. 16:9).

Як лунає молитва у луцькому СІЗО

Голова пенітенціарної служби Управління єпархії протоієрей Андрій Мовчанюк 24 червня на своїй фейсбук-сторінці поділився, як проводить богослужіння в луцькому СІЗО.

Через велику кількість затриманих, які перебувають у слідчому ізоляторі, складно правити службу для всіх одночасно. Тож керівництво й адміністрація установи дозволило капелану молитися за допомогою внутрішніх засобів зв'язку. Таким чином, одночасно молитися мають змогу всі затримані.

«Спільна молитва завжди об'єднує та укріплює нас в Господі. Сподіваюся, що ця справа стане корисною перед Богом і буде приводити кожного з нас до покаяння. Покаяння, яке наближає нас до Бога. А по тому і до вічності з Христом», – ідеться в дописі о. Андрія.

Митрополит Михайл зустрівся з екзархом Вселенського Патріарха

Єпископ Команський Михайл, екзарх Вселенського Патріарха в Україні завітав у луцький кафедральний собор Святої Трійці.

Зустріч відбулася 25 червня, у суботу ввечері, під час всенічної. Представник Константинопольської церкви повідомив, що подорожує до Нововолинська, де очолить Божественну літургію в соборі Святих Кирила і Мефодія. Але дорогою не міг оминати нашу єпархію, тож засвідчує свою повагу митрополитові Луцькому і Волинському Михайлові, іншому духовенству та парафіянам.

Як корінний лучанин екзарх розпочинав своє пастирське служіння у Волинській єпархії УПЦ (МП) ще в 90-х роках. Десять років навчався в Афінах (Греція), пізніше – настоятель парафії Преподобного Аліпія Стовпника в Анталії (Туреччина). 2019 року в нашій столиці від-

булася інтронізація архимандрита Михайла (Аніщенка) в екзарха (голову представництва) Вселенського патріархату в Києві, у храмі Святого Андрія Первозваного. В 2020-му став титулярним єпископом Команським.

Престольний празник у Струмівці – з архіпастирем

У день Усіх святих землі української митрополит Михайл очолив Божественну літургію в однойменному храмі цього села Луцького районного деканату.

Разом із владикую 26 червня служили: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, декан Свято-Успенського округу протоієрей Андрій Мовчанюк, настоятель протоієрей Михайло Янкевич, інше духовенство.

Божий дім освячено 6 липня 2008 р. (освячення престолу) ще тоді єпископом Луцьким і Волинським Михайлом. Це був перший на Волині храм на честь наших святих. Панотець служить у ньому від початку. А його будівництво розпочалося 2003 р. При храмі діє молодіжне братство. Торік, на Преображення Господнє, церква відсвяткувала своє 20-ліття, а владика Михайл звершив чин закладання каменя у підмурівок недільної школи.

Горохів: школяр прославляє церковну пам'ятку

Юний парафіянин храму Вознесіння Господнього посів перше місце з роботою про історію цієї церкви на Всеукраїнському інтерактивному конкурсі «МАН – Юніор-дослідник».

Газета «Волинь» розповідає, що Богдан Бойко є прислужником у Свято-Вознесенському храмі та мріє стати священником. Неодноразово писав роботи у Волинській обласній Малій академії наук. Незмінною темою є історія горохівської святині. Протягом навчального року він досліджував історію Свято-Вознесенського храму й діяльність його настоятелів, спрямовану на здобуття автокефалії, – о. Володимира Мисечка та його послідовника протоієрея Андрія Сидора, духовного наставника Богдана.

Учителька дев'ятикласника Алла Бояркевич каже, що він дуже відповідально й сміливо робив кроки на шляху в науку: багато працював в архівах, аналізував і систематизував потоки досі не відомої інформації.

«Духовна незалежність не менш важлива, ніж територіальна. Священники є невіддільною частиною свого народу, йдучи завжди попереду на шляху до незалежності України», – переконаний юний науковець. Він раніше успішно виступив із тезами на своїй першій науковій конференції й захистив роботу, присвячену знаковим особистостям XIX і XX століть, здобувши третє місце в області.

Тож тепер жителі краю мають змогу дізнатися більше про свій Божий дім у добробку юного дослідника. Його праця – гарний початок створення церковного архіву в Горохові. Майбутній священник каже, що неодмінно продовжить її.

День Конституції: у храмах єпархії служили молебні

3 нагоди 26-ї річниці прийняття Основного Закону України 28 червня у храмах єпархії правили молебні.

Зокрема, подячний молебень відслужили в кафедральному соборі Святої Трійці.

Також духовенство взяло участь у заходах з нагоди Дня Конституції України.

28 червня 1996 р. Верховна Рада ухвалила Конституцію. Її прийняття закріпило правові основи незалежної України, суверенітет і територіальну цілісність тощо.

Провели в останню путь воїна Максима Єремію

Чин похорону в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл 29 червня. Його скорботне слово читайте на с. 6.

Максим Єремія, 1990 року народження, був призваний на військову службу за мобілізацією 16 березня. Загинув 20 червня поблизу населеного пункту Мирна Долина Попаснянського району Луганської області.

Похоронили героя на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2

Жидичинський чернець – у волинській бригаді

У 14-й окремій механізованій бригаді ім. Князя Романа Великого 30 червня повідомили, що в її лавах перебуває... монах.

Ієродиякон Пимен – насельник монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату. Навчався у Волинській православної богословській академії.

«В перші дні після 24-го лютого не знаходив собі місця в монастирі: від того, що відбувалося навкруги, просто розривало зсередини, – розповів захисник. – Маючи воєнний досвід (до прийняття духовного сану я служив у нашій Князівській 14 бригаді), попросився на фронт... З благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла я мобілізувався, і зараз тут: зі зброєю в руках разом із побратимами роблю те, що маю, для своєї держави та свого народу. Ми захищаємо своє! З нами Бог і Україна! І Перемога за нами».

А декан монастирів єпархії і намісник жидичинської обителі архімандрит Константин (Марченко) про о. Пимена каже так: «Хороший, щирий монах, служить в монастирі багато років».

Відкрито благодійну виставку-продаж на підтримку 14-ї бригади

У Волинській обласній бібліотеці для юнацтва (просп. Волі, 2, другий поверх) презентовано добротину експозицію за сприяння волонтерського руху «Меценати для солдата».

Як розповіла співорганізатор проекту Любов Фрадинська, у її відкритті 2 липня взяв участь головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак, який і благословив захід. Ініціаторами проведення є дружини воїнів, які організували об'єднання «Нить продовження життя», зокрема, Ірина Смірнова.

Серед представлених робіт – малюнки, вишивки, вишванки, прикраси у різних техніках виконання, декупажні роботи та багато іншого.

Власними виробами мистецтва долучаються й дружини військових 14-ї окремої механізованої бригади ім. Князя Романа Великого, викладачі й студенти ЛНТУ, ВНУ, Медичного інституту, жидичинський чоловічий монастир Святителя Миколая Чудотворця, а також художники зі США, Нідерландів, інші. Найменшому учасникові сім років, найстаршому – сімдесят. Кошти, виручені за перший день імпрези (17 тис. грн), будуть долучені до купівлі військового дрона.

Переглянути виставку та придбати роботи можна щодня з 9 до 19 год, окрім суботи. Здійснити замовлення можна й онлайн, попередньо зателефонувавши: 050-834-5616.

Картка для збору коштів: «Приватбанк» 4149 6293 5261 3251 – Смірнова І. В.

Попрощалися з воїнами Віктором Кривцуним і Анатолієм Мартинюком

Запокійну відправу в кафедральному соборі Святої Трійці 5 липня очолив декан протоієрей Микола Нецькар.

У скорботному слові о. Микола зазначив, що вкотре у цьому храмі відспівуємо тих, хто душу й тіло поклав за нашу свободу. Символ нашої любові до свободи – наш прапор. Сьогодні він приспущений. І ми як одна християнська родина оплакуємо й оспівуємо кожного захисника, героїв і переможців. Ми добираємо для них найкращі слова у мирний час і слова підтримки рідним – під час війни. На завершення панотець подякував родинам за виховання синів.

Віктор Кривцун, 1973 року народження, лучанин. Був командиром штурмової групи, помічником фельдшера. У складі роти «Світязь» (позивний Седой) боронив Україну на східних рубежах: у Слов'янську, Костянтинівці, Краматорську, Ясинуватій, Старобешевому, Іловайську. Під час виходу з Іловайського котла отримав поранення, був у полоні. Ризикуючи життям і здоров'ям, проявив мужність, відповідальність і професіоналізм. Він захищав Україну, однак смерть спіткала героя вдома. Про це стало відомо 4 липня.

Анатолій Мартинюк, 1974 року народження, мешканець Рожищенської громади. Був командиром відділення зенітно-ракетного взводу мотопіхотного батальйону. Загинув 2 липня в результаті ворожого обстрілу на Донеччині.

Похоронили героїв на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

— АЗИ ПРАВОСЛАВ'Я —

ЧОМУ ТРЕБА ПОЗБУТИСЯ ЛИХОСЛІВ'Я

Цю душевну недугу важко долати. Її якщо й вважають чимось неправильним, то незначно. Такий собі «грішок», який виправдовують, не помічають. Особливо під час війни до нього так звикли, що дехто, може, й дивується, що такі слова все ще є брудом...

Тим часом лихослів'я – гріх. У широкому сенсі – це будь-які вислови, що виражають гріхи (богохульство, прокльони, брехня, наклеп, сварка тощо); у вузькому значенні – матюки, лайка, нецензурна лексика. Можна сказати, що лихослів'я – це антимолитва. Бісівська, руйнівна мова. Вживання поганих слів є прямим ворогом молитви.

У Посланні до ефесян апостола Павла читаємо: «Ніяке гниле слово нехай не виходить з уст ваших, а тільки добре для навчання у вірі, щоб оно давало благодать тим, що слухають» (Еф. 4:29). Далі підкреслює: «Лихослів'я, і марнослів'я, і кощунство не пристойні вам, а, навпаки, подяка» (Еф. 5:4). «А тепер ви відкладіть усе: гнів, лютість, злість, лихослів'я, лайливість уст ваших», – каже він, звертаючись до колосян (Кол. 3:8). Апостол Яків стверджує, що «хто

не грішить словом, той досконала людина, яка може приборкати і все тіло» (Як. 3:2).

Святитель Йоан Золотоустий: «Що може бути гірше за ту людину, яка безсоромно лихословить? Коли в душі твоїй такий сморід, то як ти можеш доторкатися до Святих Христових тайн?.. Бог вклав у твої уста пахощі, а ти вкладаєш у них слова, смердючіші за будь-якого трупа, вбиваєш саму душу, роблячи її нечутливою».

Причина лихослів'я – відсутність страху Божого, збурені пристрасті, невихованість і нерозвиненість (невміння зріло переживати й виражати свої емоції). Для боротьби ж із цим гріхом використовується молитва, покаєння, уважне ставлення до свого духовного життя, дисципліна розуму. Слово народжується в думці, а отже, щоб не грішити в слові, потрібно не дозволяти собі лягати навіть подумки.

Нашим ближнім, які сквернословлять, слід допомагати виправитися: нагадувати, що це гріх, що брудна мова нам неприємна, а інколи варто дати зрозуміти, що через таку мову нам доведеться уникати спілкування.

Підготував протоієрей Віталій СОБКО

своє майбутнє, прагнути його. Хто не думає про майбутнє, буде говорити про щось земне, просте, водночас зрозуміле, але те, що відбувається протягом дня». Християнин так не може думати, бо він живе в любові Божій. Він не може говорити лише про земне. Шість днів працюватиме, а сьомий присвятить Господу. І живе за закликом церкви – «До неба піднесімо серця», у той час як мирянин ходить по колу. То «шукайте ж найперше Царства Божого» (Мф. 6:33).

Із високопреосвященним молилися: старший декан протоієрей Микола Смолярчук, настоятель священник Антон Коростов, інше духовенство. Церковними відзнаками архіпастир нагородив активних парафіян.

Утративши в часи Другої світової війни свою духовну святиню, новочервищанці жили з мрією знову збудувати церкву. І ось в 1995 році завдяки старанням громади, зокрема ініціаторів Омеляна Шпанчука та Федота Куницького, відбулось освячення храму.

Понад двадцять літ правив у цьому Божому домі протоієрей Олександр Лосев. Деякий час був камінь-каширським благочинним. Торік восени о. Олександр відійшов до Господа.

У Маневичах відспівали воїна Ростислава Прокопчука та його батька

7 липня митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у запокійній відправі, яка відбулася в цьому селищі.

Повертаючись із престольного свята парафії Різдва Йоана Хрестителя в селі Нові Червища Камінь-Каширського деканату, владику зустрів похоронну процесію, що рухалася до кладовища. Архієрей долучився до вшанування загиблого бійця і його передчасно померлого тата: разом із духовенством відслужив літію й запечатав гріб. Чин похорону, який завершено перед цим, очолив настоятель маневичького храму Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії протоієрей Михайло Мельничук.

Ростислав Прокопчук проходив службу в ЗСУ за контрактом із березня, згодом вважався зниклим безвісти. Пізніше стало відомо, що військовий загинув 7 березня поблизу населеного пункту Макарів Київської області. Зустрівши тіло сина 6 липня, не витримало та зупинилося серце батька Костянтина Оленченка.

Провели в останню дорогу бійця Михайла Штика

Запокійну літію в кафедральному соборі Святої Трійці очолив староста протоієрей Володимир Подолець 8 липня.

Михайло Штик, 1967 року народження, лучанин, доброволець, більшу частину життя прожив у рідному місті. З 28 лютого служив у лавах 2-ї роти 5-го окремого батальйону Української добровольчої армії. Загинув 6 липня під час ворожого обстрілу прифронтової бази батальйону в Харкові.

Похоронили бійця в с. Самари Ковельського району.

Духovenство благословляє на збір урожаю

Традиційно для нашого краю перед збором урожаю аграрії запрошують панотців для проведення молитви.

Так, у Берестечку Горохівського деканату (Луцький р-н) 8 липня перед початком польових робіт настоятель місцевого храму Святої Трійці священник Микола Качмар помолився та освятив техніку для збору збіжжя. «Все, розпочате з Божою поміччю, принесе достаток», – зазначає душпастир.

Духovenство завжди возносить молитви, щоб Господь милостиво послав землі й людям «добре поліття», і часто закликає мирян до цього. Особливо у такі важкі для нашої країни часи, коли російські окупанти на півдні спалюють наші поля.

Слово «поліття» означає «погода, сприятлива для врожаю».

Волинська трагедія: пам'ятаймо й молимося

Ігумен Никодим (Смілій) побував на богослужінні в римсько-католицькому соборі Апостолів Петра й Павла.

Намісник луцького Братського чоловічого Хрестовоздвиженського монастиря з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла був учасником меси, яку правили 10 липня в пам'ять про загиблих у часи Другої світової війни, зокрема з нагоди 79-ї річниці Трагічних подій на Волині. Адже 11 липня в Польщі вшановують жертв українсько-польського протистояння 1943–1944 років.

Привітали волинських прикордонників із 104-літтям

3 нагоди чергової річниці створення Волинського прикордонного загону 11 липня відбулись урочистості, у яких взяла участь митрополит Михаїл та капелан цієї військової частини священник Михайло Хімчак.

Архіпастир звернувся з вітальним словом, подякував військовим за службу і благословив їх на подальшу роботу.

Волинський прикордонний загін охороняє ділянку державного кордону з Республікою Білорусь, протяжністю 214,7 кілометра, з Республікою Польща, протяжністю 228 кілометрів у межах Волинської області та трьох контрольованих прикордонних районів (Володимир-Волинський, Ковельський, Камінь-Каширський).

Трояндовий пленер біля кафедрального собору

Про творчий захід, який влаштували мисткині у розарії біля собору Святої Трійці, зняли сюжет журналісти інтернет-видання «Конкурент».

«Волинські художники влаштували пленер за принципом: намалюй картину, зароби на її продажі кошти й допоможи Збройним силам України. Локацію для малювання художники обрали незвичайну – у сквері біля собору Святої Трійці у Луцьку, адже щорічно тут одночасно квітне близько тисячі троянд.

Хоч локація одна для всіх – кожна художниця обрала для себе особливе місце, яке її надихає. Тому картини мисткинь відрізняються одна від одної як за ракурсом, так і за технікою виконання.

Писати твори художниці розпочали вранці й пропрацювали серед квітів до кінця дня. Тепер залишилось лише дочекатися, коли картини підсохнуть та знайдуть свого щедрого власника. І цей мистецький пленер стане ще одним кроком до перемоги України над окупантами», – йдеться у матеріалі видання.

Пленер – це захід творення живопису просто неба; відтворення природного освітлення, кольору, повітряного середовища.

Інформаційна служба єпархії

ВІДТЕПЕР – У ПЦУ

До Управління єпархії звернулися представники громад, які раніше перебували в УПЦ (МП).

За повідомленням канцлера єпархії протоієрея Миколи Цапа, 21 червня, після парафіяльних зборів, що переважною більшістю голосів вирішили вийти з юрисдикції Московського патріархату і возз'єднатися з Православною церквою України, віряни приходів Воздвиження хреста Господнього с. Ярвіка Горохівського деканату та Святителя Миколая Чудотворця с. Ветли Камінь-Каширського звернулися до митрополита Луцького і Волинського Михаїла з відповідними проханнями.

5 липня з таким же клопотанням до високопреосвященного прибули представники громад Воскресіння Христового

с. Кияж Луцького р-ну (Рожищанське благочиння). Там теж проведено парафіяльні збори і переважна більшість мирян вирішила змінити юрисдикцію. На жаль, настоятелі не підтримали свідомий вибір своїх вірян.

Владика Михаїл пішов назустріч цим православним і ухвалив відповідні рішення.

Отож, станом на 5 липня 38 парафій приєдналися до Волинської єпархії ПЦУ після початку масштабної війни Росії проти України і загалом 119 – після одержання Томосу про визнання автокефалії нашої церкви.

Ольга ВЕРЕМЧУК,
Віктор ГРЕБЕНЮК

ВЕЛИКА Й МАЛА ОСНИЦІ:
АРХІЄРЕЙСЬКІ БОГОСЛУЖІННЯ, ОСВЯТА ПРАПОРІВ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл уперше побував у цих селах Маневецького деканату й очолив служби.

25 червня, в переддень торжества Всіх українських святих, із високопреосвященним правилами: декан протоієрей Андрій Закидальський, настоятель священник Роман Гула, інше духо-

венство Маневецького і Ківерецького благочинь, а також із Рівненської єпархії.

Спочатку біля каплиці Великомучениці Галини в с. Мала Осниця архіпастир очолив подячний молебень. По його завершенні під час хресної ходи здійснив чин освячення Державного Прапора України і знамена Волинської єпархії. Почесне право підняти і встановити стяги доручили військовому, який отримав поранення під час бойових дій, і дівчинці.

А в храмі Святої Трійці, що в сусідній Великій Осниці, архієрей служив Божественну літургію. Також відбулися хресний хід і освята знамен. Їх урочисто підняли благодійники під загальний спів Державного Гімну.

Громада Святої Трійці недавно возз'єдналася з Православною церквою України, вийшовши з УПЦ (МП).

Божий дім у Великій Осниці постав тут на заміну попередньому. Його освячено 28 квітня 1995 року. Зі старого храму вціліли дві ікони XIX ст. – «Спаситель на Тайній вечері» та «Плащаниця Ісуса Христа», а також частинки мощей п'ятнадцяти святих.

Божницю Великомучениці Галини в Малій Осниці збудовано й освячено 2019 року. На цьому місці стояла теж Троїцька церква, її 1986 року зруйнували комуністи. Добродій Віктор

Гуменюк власними коштами звів капличку на честь святої покровительки його дружини. За архівними даними, у с. Мала Осниця був Свято-Троїцький дерев'яний монастир, заснований у XVI ст. князями Чарторийськими. У центрі обителі стояв однойменний храм.

ЗВІРІВ: ПЕРШИЙ ПРИЇЗД АРХІПАСТИРЯ

Наш митрополит уперше очолив літургію в парафії Воскресіння Господнього цього села Луцького районного деканату.

Третього липня, у третю неділю після П'ятдесятниці, разом із високопреосвященним молилися: декан Свято-Успен-

ського округу протоієрей Андрій Мовчанюк, настоятель священник Андрій Синчина, інше духовенство. Благословенними грамотами керуючий єпархією нагородив активних парафіян.

У слові владика Михаїл зазначив, що людина приходить у цей світ за промислом Божим, вона створена за образом і подобою Божою. Це означає, що вона важлива у світі, хоча не все залежить від неї. «Я з Богом можу все», – говорить апостол Павло. Коли чуємо «раб Божий», то це означає, що з любов'ю до Творця виконуємо Його заповіді. Так говоримо і про чоловіка, який має піклуватися про дружину, бо вона створена «з його ребра». Таке завдання чоловіка і правильні стосунки.

Людина завжди повинна жити по совісті. Вона за своєю суттю є носієм добра і правди. Але гріховність часто відштовхує її від правди. Тож треба неогоїстично любити себе, інших, єднатися навколо Христа і церкви.

Воскресенську дерев'яну святиню засновано, ймовірно, в XIX ст. Біля храму – триярусна дзвіниця. У XVI ст. селом Звірів (у документах зустрічається інша назва – Звіриво) володіла фундаторка Почаївської лаври Анна Гойська.

У квітні цього року релігійна громада, яка об'єднує вірних у селах Звірів, Олександрія і Новокотів, вийшла з юрисдикції

Московського патріархату й возз'єдналася з Православною церквою України. На загальних зборах парафії майже всі підтримали таку пропозицію.

У ВОЮТИНІ КЕРУЮЧИЙ ЄПАРХІЄЮ В ПЕРШИЙ РАЗ

Митрополит Михаїл очолив Божественну літургію в парафії Покрови Пресвятої Богородиці цього села Луцького районного деканату.

10 липня, в четверту неділю після П'ятдесятниці, разом з архієреєм молилися: декан протоієрей Володимир Присяжнюк, благочинні Свято-Успенського округу протоієрей Андрій Мовчанюк та Йоано-Богословського, настоятель громади протоієрей Валерій Владика, інше духовенство Луцького районного і Горохівського благочинь.

Високопреосвященний у проповіді зазначив, що ми як люди Божі повинні йти до Христа, щоби поспілкуватися з Ним, обняти, цебто прийняти Його Тіло і Кров. Християнин має бути постійно спраглим Господа і сьомий день присвячувати Йому. Тобто ходити до церкви, не пропускати богослужінь. Це наш внутрішній заклик шукати Ісуса. Мирянин має з любов'ю

ставитися і до ближніх своїх, зокрема, до батьків. А до спочилих – прийти на могилу і сказати слова любові та вдячності. Оце є пошук Христа. Господь говорить: «...усе, що ви зробили одному з Моїх найменших братів, ви Мені зробили» (Мф. 25:31–46).

Архіпастир відзначив громаду за свідому й активну позицію.

Найдавніші документальні згадки про Воютин відносяться до 1545 року, коли село було власністю Семена і Гаврила Воютинських. До 1632-го новим власником став Семен Гулевич. Рід Гулевичів довго тримав воютинські володіння. Дерев'яну Свято-Покровську церкву споруджено 1903 року. Із 1939-го в ній молилися українською мовою. Сучасний храм постав 2006 року за підтримки тодішнього голови місцевого сільськогосподарського підприємства Богдана Здрилюка. У квітні 2022-го парафія возз'єдналася з ПЦУ.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ОЗЕРЦЕ: ПЕРШИЙ ВІЗИТ ВЛАДИКИ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 17 липня очолив службу Божу в громаді Покрови Пресвятої Богородиці цього села Ківерецького деканату (Луцький р-н).

У 5-ту неділю після П'ятдесятниці разом із високопреосвященим возносили молитви: благочинний протоієрей Іван Семенюк, ректор ВПБА Володимир Вакін, настоятель священник Дмитро Панасюк, інше духовенство Ківерецького, Маневецького та Луцького районного деканатів. Архієрей вручив церковні відзнаки активним парафіянам, благодійникам.

У проповіді архіпастир зазначив, що людина – не тільки образ і подоба Бога, але й має певні звички. Часто постають питання: що для мене значить віра православна, Батьківщина, земля, буття на ній? Коли помирає ближній від хвороби, старості, то розуміємо, що він прожив життя. А коли помирають воїни, тоді інше відчуття. У порівнянні оцінюємо втрачене. Людина шанує свободу тоді, як її ув'язняють, оцінить здоров'я, як його не буде. Тож коли не цінуємо те, що маємо, Господь посилає попушення для нашого усвідомлення.

Владика вкотре нагадав про головну місію людини – славити Бога: словом, духовно. І що цінні у нашому житті люди, які з нами поруч. Але зараз найбільш важливою є Батьківщина.

Після відправи на подвір'ї храму влаштували благодійний ярмарок. Продавали різні смаколики, виготовлені власноруч. Зібрані кошти передали на потреби ЗСУ.

Перша письмова згадка про с. Озерце датується 1577 роком. Тоді воно мало назву Воля Озерська. Цікаво, що назва змінювалась часто, тому в документах можна знайти ще й такі: Єзьорко, Єзьори, Озерці. Тривалий час село належало Жидичинському монастиреві. Колись поруч знаходилася колонія Підлясся, де мешкали німці, поляки, чехи. Назва села походить від невеликої мальовничої водойми. Божий дім збудовано 1994 р.

Цьогоріч у травні громада вийшла з юрисдикції Московського патріархату й возз'єдналася з Православною церквою України. На жаль, батюшка «зберіг вірність» російській церкві, тож цю парафію очолює новий настоятель.

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

ОСВЯЧЕНО КАПЛИЧКУ В ПОКАЩЕВІ

Керуючий єпархією освятив божницю на честь ікони Пресвятої Богородиці «Спорительниця хлібів» у цьому селі Ківерецького деканату (Луцький р-н).

Відслуживши Божественну літургію в парафії Покрови Пресвятої Богородиці с. Воютин Луцького районного благочиння 10 липня, владика Михаїл зупинився в Покащеві, рідному селі відомого підприємця Миколи Барабаша. Там, на території приватного сільськогосподарського підприємства, за власні кошти пана Миколи збудовано каплицю.

Із високопреосвященим, зокрема, молилися: декан монастирів, намісник обителі Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин архімандрит Константин (Марченко), ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель місцевої Хрестовоздвиженської парафії священник Іван Заторський.

Образ Пресвятої Богородиці «Спорительниця хлібів» ушановується 28 жовтня. Написано його з благословення старця Введенської Оптиної пустині преподобного Амвросія Оптинського, подвижника XIX ст. На іконі зображено Богоматір, Яка сидить на хмарах. Її руки розпростерті у благословенні. Внизу – поле зі снопами збіжжя. Старець Амвросій сам вказав дату святкування і дав назву, зазначаючи, що Пречиста Діва – Помножувальниця (церковнослов'янською – Спорительниця)

хліба насущного. У 1892 році, вже після кончини старця, у тій місцевості була посуха і загрожував голод, але незабаром після молебню перед цією іконою – пішов дощ.

ХРАМ У МАР'ЯНІВЦІ ЗБАГАТИВСЯ НОВИМ ІКОНОСТАСОМ

Владика Михаїл звершив чин освячення нового іконостаса в церкві Апостолів Петра й Павла цього селища Горохівського деканату під час престольного празника.

За освятою та Божественною літургією 12 липня разом із високопреосвященим молилися: декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель священник Віталій Куць, інше духовенство,

місцева та зі Львівської єпархії. Привітавши з престольним святом, владика у проповіді зазначив, що Ісус Христос прийшов у цей світ, щоб нам дарувати життя вічне.

Хочеш пізнати світ – пізнай себе, говорить владика. Полюбити спочатку варто себе, а тоді й ближніх. А починати треба з простого: зробити дорогу, щоб зручно було добиратися до найближчого населеного пункту, обрати владу, яка буде турбуватися про людей. Хочеш змінити світ – змінися сам. Хочеш, щоб було тобі добре, – створюй це «добре» сам. Це – закон справедливості. Якби Бог не був справедливим, не існували б Його заповіді життя. Добра хочеш – зроби його тут. Хочеш бути щасливим – ставай тут. Хочеш, щоб у сім'ї було добре, – зроби сам. Ніхто за тебе нічого не зробить. Бог створює умови, дає силу, можливість. Наскільки користуєшся цим – настільки це тобі дасться. Хочеш, щоб було добро, клич його.

Далі керуючий єпархією нагадав, щоб ми пам'ятали, коли ушановуються наші українські святині, зокрема, 13 липня – ікони Божої Матері «Волинська».

Чергову церковну нагороду архієрей вручив настоятелю, інші відзнаки – активним парафіянам, зокрема й автору іконостаса Богданові Гончаруку.

Мар'янівку засновано у XVIII ст. як польську колонію Мусін. У 1921 р. святиню віддано на реставрацію до Національного художнього музею України, що в Києві, де вона зараз і зберігається. У цьому ж музеї є і точна копія образу.

Оксана КАРНКОВСЬКА

СВЯТО ВОЛИНСЬКОЇ ІКОНИ БОГОМАТЕРІ В КАФЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ

13 липня, в день особливого вшанування цього образу Пресвятої Богородиці, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну літургію в соборі Святої Трійці.

Після служби відправили молебен перед цією іконою, яку встановлено в кивоті зліва від іконостаса. З архіпастирем возносили молитви декан монастирів єпархії архімандрит Константин (Марченко), намісники монастирів, ченці й черниці, миряни.

У проповіді владика згадав слова Шевченка: «І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь». Пояснив, що ми, українці, можемо знати свята, традиції інших народів і водночас не пам'ятати або не знати свого. Архієрей поділився спостереженням: часто запитуючи у волинян, коли свято Волинської ікони Божої Матері, вони не знали, що відповісти. На думку митрополита Михаїла, це недобре, тож слід виправлятися.

Волинська ікона, ймовірно, написана наприкінці XIII ст. на замовлення луцького і володимирського князя Мстислава Даниловича. У 1962 р. експедиція мистецтвознавців виявила

чудотворний образ у луцькому храмі Покрови Пресвятої Богородиці. Його було передано на реставрацію до Ленінграда. У 1997 р. святиню віддано на реставрацію до Національного художнього музею України, що в Києві, де вона зараз і зберігається. У цьому ж музеї є і точна копія образу.

Мистецтвознавці відносять ікону до творів місцевої школи, яка продовжила традиції візантійського іконописання. «Волинська Богоматір» належить до іконографічної схеми «Дороговказиця» (по-грецьки «Одигітрія»).

Проте достеменно походження цього шедеву – невідоме. Можливо, відношення до створення мав іконописець Петро Ратенський, майбутній митрополит Київський і всієї Русі, родом із Волині. Втім, автором міг бути візантієць, але найбільш імовірно, що це мешканець або уродженець південно-західної України.

Ольга ВЕРЕМЧУК

БОЖА ЛЮБОВ СПОНУКАЄ ДО ЗАХИСТУ УКРАЇНИ

Із проповіді митрополита Луцького і Волинського Михаїла, виголошеної 29 червня в кафедральному соборі Святої Трійці під час похорону воїна Максима Єремії

Шановні браття і сестри, родину! Найперше хочу висловити співчуття з приводу загибелі захисника нашої незалежної України воїна Максима. Прийміть наші співчуття.

Сьогодні Україна скорбить, як і кожен день, із втратою своїх найкращих синів. Сьогодні нашу Батьківщину можна порівняти з людським тілом, яке вкрите безліччю ран, що кривавіють, вкрите безліччю шрамів, де рани, здається, загоїлись, але рубці залишилися. Шматується сьогодні тіло України нашими недругами, ворогами, хижакми...

Ти не знаєш, як хижак поведеться при зустрічі, але завжди насторожі. Розумієш: вкусить, подере, знищить, завдасть тобі болю, ти – напоготові. Це природна реакція людини, коли вона зустрічає хижака. Але коли це небезпечний хижак, приходиться думати: я можу вберегтися від нього, огородившись. А якщо це не помагає, треба знищити цього хижак, інакше буде постійна небезпека, що він нападе і знищить мене. Ось це сьогодні відбувається з нашою Батьківщиною.

Що таке держава? Це ми. Україна – це ми, це я. І ось щоби захистити себе, своє майбутнє, своїх ближніх, свою державу, сміливі йдуть і захищають. Ті, хто мають поклик душі, поклик серця, усвідомлення ситуації, йдуть і захищають – тому, що вони люблять. Той, хто не любить, вчинків героїчних учиняти не зможе. Бо кожен із нас сотворений по образу і подобию Божію. Бог, Який є любов, Який любить людину, «віддав Свого Сина Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ін. 3:16), віддав на Голгофу. Ось це прояв Божої любові до людей. І ми ніколи не скажемо: «Господи, чому Ти нас лишив, чому щось відбувається не так, як я собі це уявляю?». Слова Спасителя завжди будуть: «Я вас народив, за ваші гріхи Я розіп'явся, для вас вчинена перемога над смертю».

Ось ця любов наших воїнів сьогодні спонукає їх іти на фронт, захищати, віддавати своє життя не лише за побратима, який поряд: у цьому побратимі вони бачать маму, тата, брата, Батьківщину, село, школу, друзів, знайомих –

усіх от у цьому побратимі. І він перший покладає життя за побратима, і разом з тим за Україну, вже пошматовану, но живу. Рани зарубцюються, але вони завжди нам будуть говорити, скільки нас шматували... Це просто живе свідчення для майбутніх поколінь.

Скільки ми на наших загальноукраїнських, загальномирських різних дійствах говорили, чи це [день пам'яті про]

Голодомор, чи розстріл в'язнів Луцької тюрми, – ми про це говорили як про історію. І казали: «Дай, Боже, щоб не повторилося. Пам'ятаймо про це». І здавалося, це історія, дикість середньовіччя, якимось там попущенням ХХ ст. Все це мало б відійти: людина ж росте, розвивається, [міцніє] усвідомлення, що ми живемо на одній земній кулі й повинні один одного підтримувати і допомагати. На жаль, це правило не спрацьовує. Живемо на одній земній кулі, більша частина ісповідує євангельські закони... Але, усвідомлюючи, що ми образ і подобиє Божі, дуже часто звертаємось до диявола. І він настроює знищувати, вбивати, не любити, ненавидіти, заподіювати зло.

З ким ти дружиш, тим ти є. Я вірю в те, що Ісус Христос прийшов у цей світ, вірю в те, що Він розіп'явся на Голгофі. І вірю, що Він воскрес на третій день. Він переміг зло, переміг смерть. І я вірю, що ми переможемо ворога нашою звитягою, нашою силою, з допомогою наших друзів, але найбільше – любов'ю до своєї Батьківщини, до своїх ближніх, до своєї землі. Ця любов буде нас спонукати йти і шукати можливість, як знищити зло, щоб воно не заважало нам мирно проживати на цій землі.

Проводжаючи в останню дорогу Максима, як і кожного із [полеглих] воїнів, ми, в першу чергу, молимося за спокій його душі. Всією нашою громадою хочемо підтримати родину в молитвах, в почуттях, в емоціях, словах. Звичайно, своєю вдячністю, що виховали достойного сина, достойного брата, достойного чоловіка, що виховали справжнього громадянина з любов'ю в серці до Батьківщини... Завжди на небесах він надихатиме нас на розбудову незалежної держави. Буде в нашому домі українському перемога, буде в нашому домі щастя, буде в домі нашому успіх і усмішка. Але це завдячуючи родині, завдячуючи героям, які сьогодні прокладають цей шлях до перемоги.

Слава нашому герою, вдячність його родині й батькам! Слава Україні!

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

«НЕ ВИМОВЛЯЙ ІМЕНІ ГОСПОДА, БОГА ТВОГО, МАРНО»

Третьою заповіддю (Вих. 20:7; Втор. 5:11) забороняється призивати ім'я Боже даремно: коли вимовляється в пустопорожніх розмовах, жартах, іграх, для прокльонів, присягання, брехні чи обману, або ж використовувати Його забобонно. Але звертатися до Божого Імені в кожній турботі, молитися до Нього, прославляти Його та дякувати Йому за все – правильно і необхідно.

У повсякденні ми навіть і не замислюємось, як часто й недоречно згадуємо це сокровенне слово, не надаючи йому повноцінного змісту.

Аби чітко класифікувати суть третьої заповіді, потрібно усвідомити:

- заборонено проклинати Бога;
- заборонено прикриватися Богом для скоєння злочину;
- заборонено використовувати Бога для досягнення не Його цілей.

Найтяжчим злочином є проклинати Творця. Цей гріх, як і гріх прокльону чи побиття своїх батьків, карався смертю через каменування (Лев. 20:9). Таким чином, як пояснювали древні, над людиною вчинялася її воля. Бо той, хто проклинає Бога і батьків, проклинає тих, хто дав йому життя, і тим самим немовби зрікається життя. У книзі Левит (24:10–16, 23) описано такий випадок із сином жінки Саломиф із племені Дана. В подібних явних випадках богохульства громаді самій наказувалося строго зупиняти гріх після ретельного розслідування обставин із заслуховуванням свідків.

Але якщо зухвальство проти Бога було прихованим або його не можна довести в суді, то нічого не заховається від самого Всевишнього, і Сам Творець здійснював (і здійснює) Своє правосуддя, як написано у другій половині Заповіді, яку ми розглядаємо: «тому що Господь не залишить без покарання того, хто промовляє ім'я Його марно».

Мабуть, лише в неймовірному відчаї людина здатна озлобитися на Царя Небесного за ненадання екстреної допомоги у складній ситуації і звертатися до Нього з образою чи навіть прокльонами. Але ж ми прекрасно знаємо, що милість у Бога можна заслужити тільки власною покірністю і дотриманням Його заповідей. Звинувачення Творця у відмові на прохання перш за все стосуються самих себе.

Часто в овечій шкурі ховаються хижі вовчі наміри. Тож не дивно, що суспільство навчилося маніпулювати навіть святими речами. Прикриваючись іменем Божим, коїти явне зло і жорстокість. Найсвіжіший приклад такого богохульства бачимо у благословенні верхівкою Московського патріархату на вбивство мирних людей України.

Зазначимо, що з усіх заповідей саме ця, напевно, сприймається людством найменш серйозно. І саме тому,

нехтуючи нею, людство вчинило найбільше жahlливих злочинів. Наприклад, на пряхках нацистів був напис «З нами Бог». Та й Ісуса Христа засудили на смерть за «богозневагу» (Мф. 26:65–66). Легковаження даної заповіді призвело як до найбільших злочинів, так і до найтяжчих і незворотних покарань її порушників. На те вона і є Великою Заповіддю.

Буває чималою спокуса використовувати біблійні знання для досягнення власних цілей. Біблія вчить обмежувати всяку владу і ставити її під звіт і контроль. Іще древньому Ізраїлю Бог дав закон для цього: «А той пророк, що зухвало відважиться промовляти Моїм Ім'ям слова, яких Я не наказав був йому говорити... хай помре той пророк»; «Що буде говорити той пророк Ім'ям Господа, і

не станеться та річ, і не прийде, то це те слово, якого не сказав Господь. У зухвалості говорив його той пророк, і ти не будеш боятися його» (5 М., 18:20, 22). Іншими словами, пояснення цієї ідеї – заборона додавати до Слова Божого чогось свого, «щоб тебе не скартав Він, і щоб неправдомцем не став ти» (Прип. 30:6), аби не відхилитися ні вправо ні вліво (Іс. Нав. 1:7).

Біблія роз'яснює, що всі імена Божі (Єгова, Елогім, Адо-най, Саваоф, Шаддай та інші) є невіддільними від Творця, бо відображають Його унікальні властивості й риси. Хто ж закликає Ім'я Боже, той добре розуміє, про Кого саме йдеться. Що мова не про якогось вигаданого божка, а про Єдиного Сотворителя всього суцього, Кому немає подібних у всьому Всесвіті.

Народна творчість викрастилізувала вчення Боже у прислів'ях та приказках, виступаючи у ролі продовжувача вічних істин. Влучні й мудрі вислови щиро керують людською свідомістю, ведучи до спасіння душі. Прислів'я, де мовиться не тільки про Бога, а де якнайповніше відображається Його вчення у простій та доступній формі: «Бог не в силі, а в правді», «З Богом хоч за море, а без Бога – ні до порога», «Хто рано встає, тому Бог подає», «Чоловік міркує, а Бог керує», «Як Бог змочив, так і висушить», «Бога взивай, а рук докладай», «Дав Бог роток, дасть і кусок», «Коли сіно в стозі, то забув о Бозі», «Коли зле гадаєш, чому ж Бога благаєш?», «Кому Бог допоможе, той все переможе», «Від людей сховаєшся, а від Бога – ні», «Бачить Бог з неба, що кому треба»...

Чи важко виконувати Божі заповіді, зокрема цю? Третя заповідь є чи не найважчою до виконання, особливо в наш час високої комунікації. Здобути кар'єрну вершину, не володіючи вишуканим словом, нині дуже важко. Спритники ж використовують словесний арсенал і маніпуляції для переконання людей і їхньої підтримки. Якщо потрібно, то до полум'яних промов залучають і народну мудрість, і крилаті фрази, і вислови класиків літератури й мистецтва, і, як це не прикро, Боже Слово. Відповідати за зміст сказаного, виконувати обіцяне, не кривити душею і не йти на обман – це по-справедливому і по-Божому. Жоден агресор не називає речі своїми кривавими іменами, а прикривається загальноприйнятими «словесними криївками». Ті ж, хто лишень чують, а не бачать плодів їх діяльності, готові вірити сказаному.

Отож, дбаючи за своє спасіння і Царство Небесне, подбаймо про правдивість не тільки наших слів, а й про конкретні справи, за якими нас сприйматимуть на Страшному Суді.

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

8 вересня

День народження: 25 років тому, 1997-го, – священник Максим Подзізей, настоятель парафій Великомученика Димитрія Солунського в с. Зна-мирівка, Різдва Пресвятої Богородиці в с. Берестя-ни Цуманського дек.

9 вересня

День освяти храму: 15 років тому, 2007-го, – домовна церква Преподобного Іова Почаївського у Замковому Свято-Архангельському чоловічому монастирі в Луцьку.

10 вересня

День народження: 60 років тому, 1962-го, – священник Мирон Петрина, настоятель парафій Апостолів Петра і Павла в с. Хопнів Ківерецького деканату, Почаївської ікони Божої Матері в Луцьку.

11 вересня

День заснування храму: 15 років тому, 2007-го, – церква Архістратиґа Михаїла в с. Рудня Рожи-чанського дек.

21 вересня

День освяти храму: 30 років тому, 1992-го, – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Пустомити Горохівського дек.

День висвяти: 25 років тому, 1997-го, – протоієрей Ігор Скиба, декан богословського факультету Волинської православної богословської академії, настоятель парафій Великомучениці Параскеви-П'ят-ниці в с. Чаруків, Успіння Пресвятої Богородиці в с. Баїв Луцького райдек.

23 вересня

День висвяти: 15 років тому, 2007-го, – свя-щенник Роман Мойсей, настоятель парафій Благо-вірних князів мучеників Бориса і Гліба в Луцьку та Великомучениці Варвари в с. Небіжка Ківерець-кого деканату.

25 вересня

День освяти храму: 10 років тому, 2012-го, – каплиця Ікони «Неопалима купина» на території спеціальної пожежної частини в Луцьку.

27 вересня

День визначної події: 10 років тому, 2012-го, – освячення у луцькому храмі Воздвиження хреста Господнього відновленого некрополя Хрестовоз-движенського братства й пам'ятної дошки про ви-хід у його друкарні першої в місті книги «Лямент» 1628 р.

День народження: 40 років тому, 1982-го, – священник Ярослав Черенюк, настоятель пара-фій Воскресіння Господнього, Благовірного князя Ярослава Мудрого в Луцьку.

28 вересня

День народження: 40 років тому, 1982-го, – священник Ярослав Музичук, настоятель парафій Введення Пресвятої Богородиці в с. Печиховсти, Архістратиґа Михаїла в с. Мирків Горохівського деканату.

29 вересня

День заснування храму: 15 років тому, 2007-го, – церква Благовіщення Пресвятої Богородиці в с. Веснянка Ківерецького деканату.

День народження: 55 років тому, 1967-го, – протоієрей Андрій Сидор, горохівський декан, настоятель парафії Вознесіння Господнього в Горохові.

Щиро і сердечно вітаємо вас із ювілеями, бого-люб'язні отці, браття і сестри! Хай Бог благослов-ляє усіх вас на многії і благії літа!

Інформаційно-видавничий центр єпархії буде вдячний за повідомлення про помилки чи недопра-цювання в цій рубриці газети, а також в кален-дарному розділі сайту pravoslavivolyani.org.ua. Ще краще звертатися за кілька місяців до ювілею і переконатися, що все гаразд.

ПАЛОМНИЦТВА

БОГОМІЛЛЯ ДО ОБРАЗА БОГОРОДИЦІ «СНІЖНА»

Прощу організувати в жидичинській чоловічій обителі Святителя Миколая, що в Ківерецькому деканаті, 25 червня, напередодні торжества Всіх українських святих.

3 благословіння декана монастирів архіман-дрита Константина (Марченка), по завершенні Бо-жественної літургії група прочан вирушила ходою до Свято-Успенського чоловічого монастиря с. Сокіл (Сокуль) Рожищанського деканату.

Як розповів настоятель обителі архімандрит Яків (Мільян), того дня у храмі Апостола Якова, брата Господнього, він служив подячний моле-бень перед іконою «Сніжна». Наступного дня, у не-ділю, прочани побували на Божественній літургії. Опісля о. Яків провів цікаву екскурсію в монастирі, відвідали Свято-Троїцьку церкву та ознайомив із селом Сокіл.

Копію чудотворної ікони Божої Матері «Сніжна» Свято-Успенський монастир отримав у пожертву

від жидичинської обителі в 2016 р. Є передання, що в IV ст. одному багатому бездітному жителю Рима після відвідин храму наснився сон: якщо він збудує церкву на тому місці, де вкаже Матір Божа, то в нього народиться дитя. «А де ж те місце?» – спитав він уві сні. Але відповіді не отримав. Зате вранці до нього прибіг схвилюваний слуга і пові-домив, що в Римі сталося диво – тільки в одному місці випав сніг і утворив рисунок з обрисами хра-му (а то був серпень). На основі цього дива згодом і виник образ Божої Матері «Сніжна».

Ікону написали для костелу, який існував у Соколі. Дерев'яний костел був побудований у 1616 р. на кошти тодішньої власниці села Магда-лени Якацької. У документах 1909 р. згадується освячення нового, вже кам'яного храму на честь Матері Божої. Саме звідти, після того як костел було зруйновано, ікону в 1975 р. передано до Волинського краєзнавчого музею. І зараз копія цієї реліквії повернулася в обитель села Сокіл.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ОФІЦІЙНО

Священника Миколу Царика призначено настоятелем парафії Архістратиґа Михаїла в Рожищі (указ № 51 від 24 червня 2022 р.).

Протоієрея Романа Грінку призначено настоятелем парафії Зачаття Праведною Анною Богородиці в с. Ржищів Луцького райдек. (№ 53 від 1 липня).

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ДОПОМАГАЄМО ЗАХИСНИКАМ АВТОМАШИНАМИ

Луцька громада Великомучениці Катерини (вул. Ветеранів, 1-А) долучилася до збору грошей на купівлю автомобіля для ЗСУ.

«Придбаний мікроавтобус передано нашим військовим. Велика подяка парафіянам та усім не-байдужим людям, які долучились до збору коштів, пошуку авто, транспортування та ремонту», – зазна-чив настоятель парафії протоієрей Юрій Близнюк 24 червня. Тож кожен старався внести свою частку, аби таким чином хоч трохи наблизити перемогу.

Духовенство Луцького міського благочиння збило кошти на придбання транспортного засобу на потреби Державної служби надзвичайних ситуацій.

Як розповів декан протоієрей Михайло Онишук 5 липня, священнослужителі постійно підтриму-ють контакт із різними військовими формування-ми, правоохоронними підрозділами, службами рятівників. І коли виникла саме така потреба – вирішили відгукнутися.

До цієї благодійної акції долучилися усі громади нашої церкви в обласному центрі. Організацією займався настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця протоієрей Микола Гой.

Передали машину для потреб тих рятівників, які несуть чергування на всіх рубежах пліч-о-пліч зі Збройними силами України.

На території чоловічої обителі Святителя Миколая Чудотворця, що в с. Жидичин Ківерець-кого деканату, 5 липня провели благодійний захід «Лавандовий майстер-клас».

Організував акцію монастирський підрозділ – Центр туристичної інформації та паломництва «Жидичин Центр», волонтери якого й вирощу-ють лаванду на території обителі. Цього разу відбувся майстер-клас із виготовлення лавандо-вого віночка.

Від початку повномасштабного вторгнення російських військ в Україну у жидичинському монастирі утворився гуманітарний хаб. Наміс-ник монастиря архімандрит Константин каже: зараз збирають гроші на другий автомобіль для бійців Збройних сил (перший уже доправили на передову).

Виручені кошти передали на купівлю автомо-біля для 80-ї окремої десантно-штурмової бри-гади. Кожен ще може долучитися до цієї доброї справи. Благодійний внесок можна переказати на карту: 4149 4998 0249 5372 (Стаднюк Н. В.).

Протоієрей Андрій Мовчанюк, голова пенітен-ціарної служби Управління єпархії, спільно з ке-рівництвом Луцького слідчого ізолятора (отець – капелан СІЗО) відремонтували автомобіль для потреб військових.

12 липня о. Андрій освятив машину на території закладу і її передано воїнам.

**Оксана КАРНКОВСЬКА,
Ольга ВЕРЕМЧУК**

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку.

СЛОВО ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бі-бліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30 – 19 год.; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

ДИВІТЬСЯ

Передача «Духовна абетка»: середа – 20.00. «12 канал»

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: не-діля: – 6.30; FM-радіо-станція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslavivolyani.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, газета, книги, аудіо, передруки.

РЕДАКЦІЯ

Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор),
протоієрей Віталій СОБКО, Арсен ГРЕБЕНЮК (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації,
та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний увіз, 1. volynkonsistoria@ukr.net
Час роботи: понеділок-п'ятниця (крім святкових днів), 10:00-16:00,
обідня перерва – 13:00-14:00

КЕРУЮЧИЙ ЕПАРХІЄЮ

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел. (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ

Канцлер - протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віцеканцлер - протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР

Тел. (0332) 72-21-82 Голова центру - протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)
info@sluzhba@ukr.net Сайт - pravoslavivolyani.org.ua info@pravoslavivolyani.org.ua
Пресслужба (співпраця зі ЗМІ) – пресекретар протоієрей Віталій СОБКО.
pres-sluzhba@ukr.net

Газета «Волинські єпархіяльні відомості». hazeta.vyev@gmail.com
Телестудія «Собор» – головний редактор диякон Сергій ПАНАЩУК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. blago@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» –
завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 kljuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ

ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА

Голова – протоієрей Андрій МОВЧАНЮК. Тел. (050) 661-12-46, garasd100@gmail.com

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79

ВІДДІЛ У СПРАВАХ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ

Голова – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (095) 538-05-87

УПОВНОВАЖЕНИЙ ЕПАРХІЇ У СПРАВАХ СІМ'І

протоієрей Василь КЛОЧАК. Тел. (066) 571-75-27

ВІДДІЛ З ПИТАНЬ ЗДОРОВ'Я ТА ПАСТИРСЬКОЇ ОПІКИ МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ

Голова – протоієрей Назар БАБІЙ. Тел. (066) 215-84-27

ВІДДІЛ ЕКОЛОГІЇ ТА ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ

Голова – ігумен Никодим (СМІЛИЙ). Тел. (068) 698-64-10

ПЕРЕМОЖЦІ КОНКУРСУ ФОТОГРАФІЙ «ТРОЯНДИ СОБОРУ»

У луцькому кафедральному соборі Святої Трійці відбулося вручення дипломів найкращим учасникам творчого змагання, яке організував інформаційно-видавничий центр єпархії.

За умовами конкурсу, це мали бути світлини, пов'язані з розарієм головного храму нашого краю. Мета заходу, який провели з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла, – звернути увагу на прекрасне в нашому місті, відволікти від негативних новин і підбадьорити до життя красою як Божим даром.

Взяли участь у мистецькому турнірі і професійні фотографи, й аматори. Протягом 20 червня – 7 липня 41 конкурсант опублікував 425 знімків на своїх сторінках у фейсбуці чи інстаграмі, обов'язково зазначивши хештег: #троянди-собору.

За умовами конкурсу члени журі, а їх було дев'ять, мали можливість проголосувати за одного або кількох учасників. Робили вибір без обговорення, оскільки навіть не знали, хто зокрема і скільки загалом входить до його складу. Переможцями стали автори фотографій, які набрали найбільшу кількість голосів.

17 липня на завершення Божественної літургії голова інформаційно-видавничого центру протоієрей Віталій Собко оголосив імена переможців, вручив дипломи, зазначивши: призом для кожного з них є прочанська поїздка з числа маршрутів, що організовує паломницький центр єпархії «Україна».

1 місце здобули Анастасія Гуліта й Ілля Сай, 2-ге – Надія Вонсіцька й Мар'яна Мистецька, 3-тє – Ірина Комарницька, Ольга Лавренчук, Вадим Тесунов та Марія Щомак.

Трохи не вистачило голосів для перемоги, але роботи варті особливої уваги таких учасників: Оксана Швець, Надія Панащук, а також Соня Чернюк.

Дякуючи всім конкурсантам, владику Михаїл та інформаційно-видавничий центр єпархії висловлюють окрему подяку членам журі. Це автор проекту розарію кандидат мистецтвознавства Тетяна Бокій, фотографи (перелік за алфавітом прізвищ): засновник фотостудії та школи фотографії «Ярко» Ярослав Близнюк, голова волинського осередку Національної спілки фотохудожників України Євгеній Боярчук, Лідія Кожевникова, фотокореспондент у друкованих виданнях «Луцький замок» і «Вісник+К» в 1998–2014 роках Микола Комаровський, заслужений журналіст України Валерій Мельник, Юлія Параніді, кандидат філософських наук Ігор Сацик, Варвара Шевчук. Спаси вас, Господи!

Троянди біля луцького собору почали висаджувати у 2014 році. Тепер тут налічується близько тисячі кущів понад 50 сортів української, польської та англійської селекції. Висаджували ружі й митрополит, і працівники єпархіального управління.

Ще до 2014-го йшло впорядкування території біля цього Божого дому. В одному з інтерв'ю місцевим ЗМІ владику розповідав, що на початку 2000-х вона була захаращеною. «Коли я прийшов керувати єпархією, вирішив навести тут лад. Зробити так, щоб людям було приємно перебувати біля храму – щоб вони йшли сюди за розрадою і натхненням. За парканом – метушня, а тут – місце спокою і краси тепер».

Коли архіпастиря запитували, чому саме рожі висадили біля собору, він пояснював, що «ще за часів мера Кривицького (Антон Кривицький був міським головою у 1994–2006 роках. – Ред.) у Луцьку було дуже багато троянд. Біля кожного великого підприємства їх було прийнято садити, але

з часом квіти зникли. Я ж захотів відродити традицію». Але ідея має і більш символічне значення. Коли досліджували історію, з'ясували, що троянди здавна пов'язані з церквою. Ще язичники спалювали трояндове листя, коли приносили жертву богам, щоб був гарний аромат. Потім у Європі ружі садили біля християнських храмів.

Соборні квіти щоразу привертають увагу місцевих жителів. ЗМІ постійно поширюють світлини трояндового саду в мережі. Розарій радував око лучан і в часи пандемії, і продовжує це робити сьогодні, в умовах воєнного стану.

**Протоієрей Віталій СОБКО,
Ольга ВЕРЕМЧУК**

У СВЯТО-УСПЕНСЬКОМУ ОКРУЗІ ПРОВЕЛИ ТАБОРУВАННЯ

Християнсько-патріотичний табір для юних парафіян відбувся 4–8 липня на базі ліцею в с. Лище Луцького районного деканату.

Захід організувало місцеве духовенство разом із представниками влади і Територіальної оборони, де капеланом служить благочинний округу протоієрей Андрій Мовчанюк.

Окрім духовного спілкування, з дітьми говорили про громадянську освіту та провели спортивний вишкіл. Опікувалися ними протягом таборування священники і воїни ТО.

На завершення відбулась урочистість, у якій взяв участь митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Владика очолив молебень та окропив присутніх освяченою водою.

Ольга ВЕРЕМЧУК

